

Islàndia és una de les millors obres de la Lluïsa Cunillé. Això vol dir que també és una de les obres majors del teatre català. Perquè la Lluïsa, de qui he tingut la sort de poder conèixer a fons el seu univers des dels inicis, és una de les veus més interessants del teatre contemporani.

En aquest viatge islandès, l'autora hi planteja un retrat col·lectiu, que dissecciona les arrels profundes dels trasbalsos que han sacsejat el nostre món durant els últims deu anys, sense renunciar a escoltar —amb una humanitat impressionant— les raons individuals, diferents, contradictòries, de cada personatge amb qui ens podem creuar durant aquest periple al centre de la crisi d'una societat segrestada per les dinàmiques econòmiques.

Unes dinàmiques econòmiques en què tot gira entorn de la confiança en el «valor» inesquivable d'uns símbols abstractes —els diners— capaços de crear un imaginari global, amb tota mena de jerarquies a petita i gran escala, que sovint són terriblement violentes i alhora fortament llamineres.

Amb la seva saviesa, la Lluïsa ens proposa que, abans d'emprendre aquest viatge tan profund, tornem a tenir quinze anys. Ens situa en la que va ser, probablement, la primera gran frontera de la nostra vida, un moment vital fonamental per a cadascú de nosaltres, en el qual vam decidir tantes coses sense potser saber-ho, i en el qual segurament vam començar a renunciar —per activa o per passiva— a ser aquella persona que volíem ser.

Amb la seva saviesa, la Lluïsa ens ofereix una segona oportunitat per escoltar —amb la major humanitat— els trasbalsos de la crisi, i emprendre un viatge a les arrels on estan en joc els fonaments de la nostra identitat.

Xavier Albertí
Director